

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Ἀλλεὶ γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Οσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Οἰκουμενικὴν Σύνοδον Συγκροτοῦν Μόνον Θεούμενοι Ἐπίσκοποι*

Τοῦ κ. Ἰωάννη Τάτση, Θεολόγου

ΤΟΥΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ μῆνες παρατηρεῖται ἔντονη κινητικότητα, ἰδιαίτερα ἐκ μέρους τοῦ Φαναρίου καὶ τῆς Μόσχας, ὥστε νὰ ἐπιταχυνθεῖ τὸ ἔργο τῶν Προπαρασκευαστικῶν ἐπιτροπῶν καὶ νὰ ὀδηγηθοῦμε στὴ σύγκληση Μεγάλης Συνόδου.

Εἶναι χαρακτηριστικὰ ὅσα εἶπε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος γιὰ τὴ Σύνοδο αὐτὴ τὸν περασμένο Αὐγουστο:

«Ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ζήσει, θὰ κάνει τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδό της, τὴν ὁποία ἐτοιμάζει ἡ Πανορθόδοξη Σύνοδος καὶ εἴμαστε εἰς τὸ τέλος τῆς προετοιμασίας. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 2011 θὰ ἔχουμε τὴν προτελευταία, πιθανότατα, προπαρασκευαστικὴ ἐπιτροπὴ στὸ Πατριαρχικὸ μας Κέντρο τῆς Γενεύης καὶ θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ μεγάλο γεγονός, ἔχει νὰ γίνῃ παρόμοιο γεγονός ἀπὸ τὸ ἔτος 787, ἀπὸ τὸν 8ο αἰῶνα ἔχουμε νὰ κάνουμε Οἰκουμενικὴ Σύνοδο αὐτοῦ τοῦ μεγέθους, αὐτῆς τῆς ἐμβέλειας».

Πέραν τοῦ ζητήματος τῶν θεμάτων, ποῦ πρόκειται νὰ ἀσχολήσουν μία τέτοια Σύνοδος ἀλλὰ καὶ τῆς πιθανολογούμενης «πανορθόδοξης» ἀπόφασης προώθησης τῶν ἀρχῶν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, εἶναι σημαντικὸ νὰ διερευνήσουμε τίς πνευματικὲς προϋποθέσεις τῶν προσώπων, ποῦ θὰ συμμετάσχουν στὴ Σύνοδο αὐτή.

Εἶναι πολὺ διαφωτιστικὰ ὅσα δίδασκε ὁ μέγας θεολόγος

π. Ἰωάννης Ρωμανίδης γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ καὶ πρόσφατα κυκλοφόρησαν στὸν Α΄ τόμο τῆς «Ἐμπειρικῆς Δογματικῆς». Ἐξίσου σημαντικὲς εἶναι οἱ παρατηρήσεις τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, ποὺ ἐπιμελήθηκε τὸν παραπάνω τόμο. Μεταφέρω ἐδῶ μερικὲς μόνο σκέψεις τοῦ π. Ἰωάννη Ρωμανίδη:

«Ἔχουμε σήμερα τὴ διδασκαλία περὶ τοῦ ἀλαθήτου τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Αὐτὴ ἡ διδασκαλία τοῦ ἀλαθήτου τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως περιγράφεται σήμερα, εἶναι ὡσὰν νὰ ὑπάρχει ἓνας θεσμὸς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ποὺ ἔχει τὸ ἀλάθητο τῆς Ἐκκλησίας... Δὲν ὑπάρχει στοὺς Πατέρες μία τέτοια ἀντίληψη περὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Βέβαια ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἶναι ἀλάθητη, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀλάθητος θεσμὸς...

Τὴν ἄποψη ὅτι οἱ Πατέρες μιᾶς Συνόδου εἶναι θεόπνευστοι, ἐπειδὴ συνῆλθαν σὲ μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, καὶ τότε εἶναι θεόπνευστοι δηλαδή, ἐγὼ τουλάχιστον, δὲν τὴν ἔχω βρεῖ πουθενά...

Ἐὰν εἶχαμε ἑκατὸν πενήντα Ἐπισκόπους ποὺ πρὶν πᾶνε στὴ Σύνοδο δὲν ἦταν θεόπνευστοι, αὐτοὶ ποὺ δὲν ἦταν θεόπνευστοι πρὸ τῆς Συνόδου, θὰ γίνουν θεόπνευστοι μετὰ τὴν ἐναρκτήριο προσευχὴ τῆς Συνόδου; Καὶ θὰ παύσουν νὰ εἶναι θεόπνευστοι μετὰ τὴ λήξη τῆς Συνόδου;

...μαθαίνουμε ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς Ὀρθόδοξους ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἶναι μεγάλη ἀθθεντία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀμφισβητοῦν, ἂν εἶναι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Δηλαδή βάλανε τὴ Σύνοδο παραπάνω ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ὅταν κανεὶς διαβάξῃ τὰ ἴδια τὰ Πρακτικὰ τῶν Συνόδων, ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐπικαλεῖται τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ λένε «οἱ τριακόσιοι δεκαοκτὼ Πατέρες εἶπαν»Δηλαδή, ὅταν ἐμεῖς σκεφτόμαστε μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, γιὰ μᾶς εἶναι μία Σύνοδος Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας».

Σχολιάζει δὲ ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος:

«Ἡ θεοπνευστία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων συνδέεται μὲ τὴν παρουσία σὲ αὐτὲς Πατέρων, ποὺ ἦταν θεόπνευ-

στοι. Δὲν εἶναι θεόπνευστη ἡ Σύνοδος ὡς ἓνας θεσμός, ἀλλὰ λόγῳ τῆς συμμετοχῆς σὲ αὐτὴν θεουμένων... Δυστυχῶς ὑπάρχουν μερικοὶ σήμερα, ποὺ παραθεωροῦν τοὺς θεουμένους Πατέρες καὶ τοποθετοῦν τὶς Συνόδους πάνω ἀπὸ τοὺς Πατέρες, ἐνῶ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο... Οἱ Ἐπίσκοποι ποὺ ἔφτασαν στὴ θεοπτία, ἔβλεπαν τὸ Θεὸ καὶ εἶχαν ἐπικοινωνία μαζί Του καὶ γι' αὐτὸ ἐγιναν Πατέρες, ποὺ εἶναι ἡ βάση τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων»¹.

Εἶναι λοιπὸν σημαντικότατο νὰ ἀπαντήσουμε εἰλικρινὰ στὸ ἐρώτημα: Πόσοι ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους, ποὺ θὰ συμμετάσχουν σὲ μία πιθανὴ Μεγάλῃ Σύνοδο, «ἔφτασαν στὴ θεοπτία»; Εἶναι «ἐμπειρικοὶ θεολόγοι» ἢ εἶναι «θεούμενοι»; Οἱ ἀντιλέγοντες βέβαια θὰ ρωτήσουν, ἂν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔπαυσε νὰ ἐνεργεῖ στὴν Ἐκκλησία ἢ ἂν ἐξέλιπαν οἱ Ἅγιοι. Ὅχι βέβαια. Ὑπάρχουν καὶ σήμερα θεούμενοι Ἐπίσκοποι, κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί. Ἀλλὰ πόσο εἰσακούονται οἱ διακριτικὲς φωνές τους ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἐπισκόπους, ποὺ εἶναι μόνον «θρόνων διάδοχοι», ἀλλὰ ὄχι καὶ «τρόπων μέτοχοι» τῶν Ἁγίων Πατέρων; Πόσοι θεούμενοι ἢ θεόπτες μοναχοὶ ἐπελέγησαν τὰ τελευταῖα χρόνια, γιὰ νὰ γίνουν Ἐπίσκοποι; Μήπως πρὶν τὴν προετοιμασία τῆς Μεγάλῃ Συνόδου ὀφείλουμε νὰ βαδίσουμε τὴν ἀσκητικὴ ὁδὸ τῆς καθάρσεως, ὥστε νὰ ἀποκτήσουμε τὸ θεῖο φωτισμὸ καὶ νὰ μετέχουμε, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, τῆς θεώσεως, ὅπως οἱ Ἅγιοι Πατέρες ποὺ συγκρότησαν τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους;

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1866/11.2.2011, σελ. 1 καὶ 6. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Τὰ ἀποσπάσματα τῆς διδασκαλίας τοῦ π. Ἰωάννη Ρωμανίδη καὶ τοῦ Μητροπολίτου Ἱεροθέου ἀντλήθηκαν ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Μητρ. Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου, «Ἐμπειρική Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας - κατὰ τὶς προφορικὲς παραδόσεις τοῦ π. Ἰωάννου Ρωμανίδη», τόμ. Α', ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Πελαγίας), σσ. 250-254.